

קארי הלבנה וקארי השחורה

בלגיה

כולם בכפר השתוממו מאוד כאשר אמא נתנה אותו השם לשתי הבנות שלה – קרולינה. הבת הבכורה נקראה בפי כולם קארי הלבנה. כולם אהבו אותה כי הייתה ילדה יפה מאוד, בעלת לחיים ורודים ושערות בהירות. לבת השניה קראו קארי השחורה. האנישם נרתעו ממנה כי פניה היו מצולקות ושערה מסובך ודהוי. אך אחותה, קארי הלבנה, אהבה אותה מאוד כי ידעה שקארי השחורה היא בת טובת-לב ונדיבה. כשהבנות גדלו מתה אמן ואבא שלהן שזכרו להן מטפלת בשם שלי. שלי אהבה דווקא את הבת הצעירה

ושנאה את קארי הלבנה, כי כולם אהבו אותה יותר מאשר את החמודה אך מכוערת קארי השחורה.

יום אחד עבר בקרבת הבית רועה צאן. הוא ראה את קארי הלבנה שעמדה ליד השער. שלושה טלאים רצו לקראתה והיא ליטפה אותם, וזה שמח אותו. על

כן הוא נתן לקארי הלבנה טלה אחד במתנה. באותו הרגע יצאה מהבית קארי השחורה.

הילדה הייתה כה מכוערת שהרועה אסף מהר את עדרו והסתלק משם. אבל קארי הלבנה קשרה סרט ורוד לצווארו של הטלה ואמרה לאחותה: "הטלה הזה שייך לשתינו."

פעם אחר הגיע לכפר איש עם תיבת נגינה. הוא סיבב את ידית התיבה והקוף שלו רקד לפי המנגינה. כשהאיש ראה את קארי הלבנה הוא ניגן לה את המנגינות היפות ביותר. אך כשגם קארי השחורה יצאה לראותו, איש התיבה הפסיק לנגן והקוף הסתתר תחת מעילו. אך קארי הלבנה אמרה לאחותה: "אני אשיר לך את המנגינה ששמעתי ונרקוד ביחד."

שלי המטפלת כעסה שלקארי השחורה מתייחסים האנשים לא יפה. היא החליטה: "זה לא יכול להמשך כך!" היא הלכה לבאר ושאבה דלי מים. אחרי כן שאבה דלי נוסף, ועוד אחד ועוד אחד. קארי השחורה, שישבה ליד הבאר, שאלה: "שלי, מדוע את מביאה כל כך הרבה מים לבית?" ושלי ענתה: "מחר

אבעיר אש גדולה ואחמם את המים. אחר כך אוסיף למים אלה עשבים ושורשים מיוחדים וכשהמים יהיו חמים אכניס את קארי הלבנה לתוכם. כשהיא תצא משם, היא תהיה מכוערת בדיוק כמוך. אז איש לא יאהב אותה יותר מאשר אותך."

בלילה, כשהבנות היו כבר במיטה, קארי השחורה לחשה לאחותה: "את עוד ערה? אני מוכרחה לספר לך דבר מה." וכשראתה שאחותה ערה, המשיכה:

"הבוקר ישבתי ליד הבאר וראיתי ששלי סוחבת דלי אחרי דלי מים הביתה. כששאלתי אותה בשביל מה כל המים האלה, היא סיפרה שהיא רוצה להכין לך

של הבנות, כשיראה שהן אינן?" קראה
"אני מוכרחה לרוץ ולהשיג אותן."
קארי הלבנה הביטה אחורה וראתה דבר
מה זוהר בשמש. "אני חושבת שראיתי

את הצעיף הבהיר של שלי מאחורינו"
היא קראה "אנו חייבות למהר!"
הן בקרוב הגיעו לאגם ולא ראו כל דרך
לעבור אותו. עכשיו קארי השחורה
קראה: "כן זה הצעיף של שלי זוהר

אמבטיה שממנה תצאי מכוורת כמוני.
אסור שזה יקרה!. אנו חייבות לברוח
מכאן לפני ששלי תתעורר!"
וכך היה. עם קריאת התרנגול הראשונה
עזבו הבנות את הבית. אך קודם קארי
השחורה אמרה לסנדליה שעמדו תחת
המיטה: "אם שלי תקרא לנו, אתן תענו
במקומי!"

כשהשמש התחילה לזרוח שלי
התעוררה וקראה: "קארי השחורה, את
ערה כבר?"
"כן" ענו הסנדלים "אני כאן, מבעירה
אש בתנור."

אך כלום לא זז בבית. אחרי זמן מה
קמה שלי מהמיטה ונכנסה למטבח.
האש לא בערה בתנור ולא היו מים
בסיר. אך גם הבנות נעלמו בלי להשאיר
כל סימן. שלי נבהלה מאוד.
"וי, מה אגיד עכשיו לבעל הבית, אבא

לא ידע שגלי המים לא עשו כל רע
לאחותה. להפך, הם שרו לה:
"אנחנו ננדנד אותך
ברכות, נרחץ את פניך,
נחפוף את שערותיך, עד
שתהיי היפה שביפות."

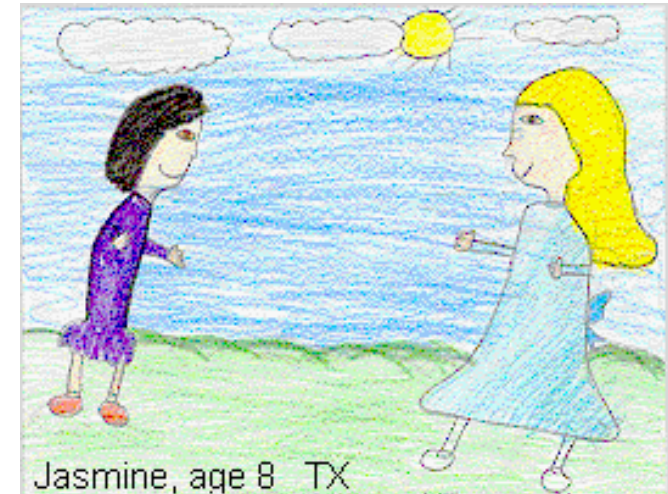
קארי הלבנה ישבה על גדת האגם
ובכתה מאוד. אך פתאום גלי המים
הביאו לגדה את אחותה, והניחו אותה
לרגליה. קארי השחורה הייתה בריאה
ושלמה, אך כבר לא הייתה זאת אותה

בשמש. הוא קרוב יותר מקודם!"
באותו הרגע הופיע על פני המים ברבור
לבן נהדר. קארי הלבנה קראה אליו:
"הו, ברבור לבן ויפה, אולי תעזור לנו
במנוסתנו? העבר אותנו על גבך לעבר
השני של האגם!"
הברבור הסכים, הבנות עלו על גבו והוא
התחיל לשחות. אך באמצע האגם אמר:
"אתן ביחד שוקלות יותר מדי. לא אוכל
להמשיך עם שתיהן. אם אמשיך, נטבע
כולנו."

"אז שלום, אחותי!" קראה קארי
השחורה ובין רגע היא גלשה לתוך מי
האגם.

קארי הלבנה קראה וקראה אחריה, אך
זו כבר נעלמה. קארי הלבנה בכתה נורא
וחשבה שאחותה האהובה טבעה
בגללה. הברבור העביר את הילדה
הבוכה לגדה השניה של האגם. אך היא

קארי. לחייה היו ורודות כמו ורדי בר,
שפתיה היו אדומות כמו דובדבנים,
ושערה הכהה נפל על כתפיה בגלים
רכים כמו משי. קארי השחורה הייתה
יפה כמו אחותה.

איש לא היה יכול להיות מאושר יותר
מקארי הלבנה למראה אחותה.
קרני השמש בנו גשר מעל האגם
הקסום. יד ביד עברו שתי האחיות מעל
המים. שלי המטפלת לא יכלה להאמין
לעיניה כשראתה כמה יפה נעשתה קארי

השחורה.
"שלי" אמרה הבת הגדולה "קארי
השחורה הייתה מוכנה להקדיש את
חייה כדי שאני אשאר בחיים. אבל האגם
שמר עליה ורחץ את הכעור מעליה.
עכשיו היא יפה גם בחוץ כפי שתמיד
הייתה יפה בפנים. את כבר לא צריכה
לעשות אותי מכוערת."
שלי התביישה מאוד והבטיחה לא
לעשות דברים רעים כאלה בעתיד.
"עכשיו בואו הביתה, הבנות" אמרה
"אבא שלכם בוודאי מחכה ודואג לנו."
וכך הבנות חזרו הביתה כשהן מחזיקות
ידיים זו של זו.